

De ark

Haruo Yuki

DE ARK

Ondergronds gevangen.
Het waterniveau stijgt.
Dan slaat de moordenaar toe.

Vertaald uit het Japans door Joost Deelman

ISBN 978-90-492-1378-7

ISBN 978-94-023-3069-4 (e-book)

ISBN 978-90-492-1509-5 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: 方舟 (*Hakobune*)

Vertaling: Joost Deelman

Omslagontwerp: Kid-ethic, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio

Zetwerk: Mat-Zet bv

© Hakobune © 2024 Haruo Yuki. All rights reserved. Published in Japan in 2024 by KODANSHA LTD., Tokyo. Publication rights for this Dutch edition arranged through KODANSHA LTD., Tokyo.

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

INHOUD

Proloog	9
1. De Ark	11
2. Een natuurramp en een moord	51
3. Een lugubere vondst	123
4. Een mes en een nagelschaar	207
5. De selectie	251
Epiloog	291

Ik laat een grote vloed over de aarde komen, een watermassa die haar zal overspoelen, om alles onder de hemel waarin levensadem is te vernietigen; alles op aarde zal omkomen. Maar met jou zal ik een verbond sluiten.

Genesis 6:17-18

PROLOOG

De tl-verlichting aan het plafond van de gang flikkerde onbetrouwbaar.

De vloer was een typische industriële vloer, staalplaten op draagbalken gelast met plastic eroverheen. Voor de muren waren zoals verwacht ook staalplaten gebruikt, maar op verschillende plekken was het rotsoppervlak zichtbaar.

Dit was de eerste kelderverdieping. Maar die bevond zich wel maar liefst op bijna tien meter onder de grond.

We stonden met z'n negenen roerloos in de gang, plechtig, alsof we in afwachting waren van een religieus ritueel.

De deur van kamer 120, een kleine opslagplaats, was open. Daarbinnen lag een gewurgd lijk.

De dader was vanzelfsprekend een van ons negenen. Maar wie van ons, dat wist alleen de dader.

Niemand zei een woord, dus het enige hoorbare geluid was het brommen van het aggregaat.

Het geluid van het water waar de derde kelderverdieping mee volliep op liefst zo'n tien meter leek zich met het gebrom te vermengen. Maar het geluid van water kan nooit zo luid zijn, dus dat moet een hallucinatie zijn geweest.

We wilden hulp inschakelen, maar onze mobieltjes hadden geen bereik. We zaten onder de grond, dus dat sprak voor zich, maar ook als we boven de grond hadden kunnen komen bevonden we ons ergens in de wildernis, ver van de bewoonde wereld.

Er had een moord plaatsgevonden. Iemand had hem gewurgd en omgebracht.

Dat was ongetwijfeld voor iedereen iets wat ze nooit hadden gedacht te zullen meemaken.

Maar wat iedereen zorgen baarde, was niet deze moord.

Iets aan deze situatie was nog veel dringender. Beter gezegd: er waren misschien ook mensen die de moord zagen als een verbetering van onze toestand, als een bevrijding uit onze opsluiting.

Om te ontsnappen uit dit ondergronds bouwwerk diep in de wildernis, dat wat weg had van een vrachtschip, moest een van ons negenen worden opgeofferd.

We moesten een offer kiezen, anders zouden we allemaal sterven.

Maar hoe maak je die keuze? Wie van ons negenen zou er sterven... nee, wie verdiende het te sterven?

Dat was natuurlijk degene die hem had vermoord.

Iedereen behalve de dader dacht daar vast hetzelfde over.

Onze tijdslimiet was ongeveer een week. Daarbinnen moesten we de moordenaar vinden.

1

DE ARK

1

Vanaf het wandelpad, dicht bij de openbare weg, baanden we ons met z'n zevenen een weg door een gemengd bos. We wandelden door de bergen, stapten op dorre bladeren en vergane takken, liepen over open plekken met verdord gras.

Toen we aankwamen bij een oude brug over een dal van zo'n tien meter diep verdween de zon achter de bergkam.

Met zijn gespieerde armen bracht Ryohei de van boomstammen gemaakte brug aan het schommelen. Hij luisterde naar het krakende geluid van de brug. Er verscheen een grimas op zijn markante gezicht, als dat van een worstelaar. Vervolgens zei hij tegen Yuya, die naast hem stond: 'Hé, hier gaan we toch niet echt overheen? Hier heb je niks over gezegd! Straks vallen we!'

'Nee joh, het is helemaal veilig. Ik ben er de vorige keer ook overheen gegaan, het is echt niet gevaarlijk. Niets aan de hand, kijk maar.'

Yuya zette een stap op de brug, spreidde zijn armen en bewoog zijn lichaam heen en weer.

Er was hoe dan ook geen andere weg. Wij zessen hadden geen andere keuze dan Yuya, die in z'n eentje vooropging, te volgen.

Aan de overkant aangekomen pakte ik mijn telefoon uit de zak

van mijn windjack om te kijken hoe laat het was. Het was vier uur achtenveertig.

Hana, met haar opvallende fluorescerende bergbeklimmerskleding, zag dat ik mijn mobieltje pakte. Ze versnelde haar pas en kwam naast me lopen. Met haar eigen smartphone in haar rechterhand vroeg ze: 'Hé, Shuichi, heb jij bereik hier?'

'Nee, ik heb al ongeveer een uur geen signaal meer.'

'O, echt? Ik ook niet. We kunnen vandaag vast niet meer terug naar het vakantiehuisje, of wel?'

Niemand antwoordde. Dat dat onmogelijk was snapte iedereen.

Toen we de brug overstaken bevonden we ons opeens op een door steile bergen omsloten verwilderde vlakte. Na nog een paar honderd passen begon Yuya opeens te schreeuwen: 'We zijn er! We zijn er! Ik kan het al zien. Nog een klein stukje. Het is heel dichtbij.'

Na alle ontevreden en ongelovige blikken van ons in zijn rug te hebben gevoeld, klonk Yuya's stem bevrijd. Maar er was nog niets te zien wat leek op de ingang van een gebouw.

Het was die ochtend begonnen. Nadat we met z'n allen op het meer met de boot hadden gevaren, had Yuya iets gezegd als: 'Op loopafstand hiervandaan is een hartstikke interessante plek, hebben jullie zin om daarnaartoe te gaan? Diep in de bergen is een supergroot ondergronds gebouw. Het schijnt dat het vroeger gebruikt werd voor iets duisters, maar nu weet waarschijnlijk niemand er meer iets van.'

Gisteren waren we allemaal aangekomen in het vakantiehuis van de vader van Yuya. Yuya was een vriend uit onze studietijd, en hij was ook degene die het initiatief had genomen om bij elkaar te komen. Het was een soort reünie van zes mensen die tijdens hun studietijd veel met elkaar hadden opgetrokken.

Twee jaar geleden hadden we elkaar voor het laatst gezien. Ik kon er maar niet aan wennen dat Yuya, die altijd blond haar en een

zwarte oorbel had gehad, was gestopt met zijn haar blonderen en nu alleen nog die oorbel had.

Ik had het een en ander aan mijn hoofd en had mijn neef meegenomen, dus we logeerden uiteindelijk met z'n zevenen in het vakantiehuisje.

Een ondergronds gebouw midden in de bergen – met alleen die informatie kon niemand van ons zich er iets bij voorstellen.

Diep in de bergen iets onder de grond bouwen, en naar het schijnt ook nog eens iets heel groots, is nogal een lastige klus. Wie had dat gedaan? En waarom? Het was moeilijk te geloven, maar Yuya zei dat hij het ongeveer een half jaar geleden zelf had gezien.

Onze interesse was gewekt, en als het inderdaad niet zo ver weg was, hadden we best zin om te gaan kijken.

Maar, anders dan we hadden verwacht, hoelang we ook bleven lopen, we kwamen maar niet aan bij het ondergrondse gebouw. Yuya, die had beweerd dat we er na twintig of dertig minuten rustig wandelen zouden zijn, staaarde de hele tijd onzeker naar de kaart op zijn smartphone.

Het ondergrondse gebouw stond natuurlijk niet op de kaart. De vorige keer dat hij er was geweest had hij een vlaggetje geplant op de app, maar dat vlaggetje bleek toch nogal te verschillen van de werkelijke locatie. Toen we de juiste plek eindelijk hadden gevonden, begon het al donker te worden.

‘Hé, Yuya, ben je soms van plan om in dat ondergrondse gebouw te overnachten? Het is nu tenslotte te laat om terug te gaan. Maar je zei toch dat het nogal een duistere plek was?’

‘Nee joh, ik zei dat het vroeger misschien voor duistere zaken is gebruikt. Vroéger. Het kan vast geen kwaad als wij er nu even gebruik van maken. Het is niet alsof er nu nog mensen zijn. Het is eerder een soort bezoekje aan een ruïne.’

Ryohei en Yuya liepen voor ons uit en lieten een gat van een meter of tien tussen hen en de rest van ons vallen. Op weg hiernaartoe was

dat ook steeds al zo. Ryohei trad op als een soort vertegenwoordiger van ons allemaal, en bleef maar mopperen tegen onze gids Yuya.

Mai, die rechts van mij liep, zag hoe Ryohei zich gedroeg en keek mij aan met een ongemakkelijke, verontschuldigende glimlach. In de schemering vielen haar ogen en lange wimpers des te meer op in haar witte gezicht.

Ik wilde wel iets tegen haar zeggen, maar ik was bang dat Ryohei het zou kunnen horen, dus ik hield mijn mond. Mai wilde er duidelijk ook niet over praten; voordat Ryohei iets zou merken keek ze snel de andere kant op.

Toen we omkeken haalde Sayaka, die een beetje achter was geraakt, ons op een drafje in. Ze had haar kastanjebruine haar in een knot en had een bezweet voorhoofd. Sayaka verwoordde waar ze zich blijkbaar al de hele tijd zorgen over had gemaakt: 'Zeg, in dat ondergrondse bouwwerk, hoe zit het met toiletten en zo? En slapen? Moeten we er op de vloer liggen, met onze rugzak als kussen? Vindt iedereen dat oké?'

Yuya had ons niets over dit soort reisgidsachtige details gezegd. We waren hier dan ook niet gekomen met het plan te overnachten.

Mijn neef Shotaro liep voor ons en antwoordde Sayaka: 'Ik zou me er maar niet te veel van voorstellen als ik jou was. Het moet een heel oud gebouw zijn. Maar het zal in ieder geval toch iets beter zijn dan buiten slapen. En als het ondergronds is, is het vast ook weer niet zó koud.'

'Denkt u? Ja, het koelt buiten 's avonds wel behoorlijk af, natuurlijk.'

Sayaka was het beleefd met Shotaro eens.

Ik had mijn neef gisteren pas voor het eerst aan mijn studievrienden voorgesteld, maar hij was tot mijn verrassing met iedereen bevriend geraakt.

Shotaro had vijf jaar geleden van zijn oma een aanzienlijk geldbedrag geërfd en had sindsdien geen vaste baan. Hij leefde ogenschijnlijk zonder duidelijk doel, ging nu weer eens op reis en stortte zich

dan weer op geologisch onderzoek. Toch leefde hij er niet zomaar comfortabel op los. Soms vertrok hij naar het buitenland met slechts een paar duizend euro om later terug te keren met een veelvoud daarvan.

Hij is mijn neef, dus ik kende hem langer dan welke vriend ook. Meer dan bij wie dan ook voelde ik me bij hem op mijn gemak, maar toch had ik nog altijd niet het volledige plaatje.

De reden dat ik Shotaro had meegenomen was omdat ik dit keer ruzie verwachtte bij onze bijeenkomst. Hij was oorspronkelijk al geïnteresseerd in de geografie van dit gebied, dus het was makkelijk geweest om hem mee te krijgen.

De problemen waar ik bezorgd over was waren nog niet de kop opgestoken, maar in plaats daarvan waren we nu op weg naar een mysterieus ondergronds bouwwerk. Ik voelde me hoe dan ook gerustgesteld door het feit dat hij er was; mocht er iets gebeuren, dan zou hij het wel oplossen.

2

Midden in een verwilderde vlakte omgeven door steile bergen stond Yuya opeens stil en begon hij te wijzen naar de grond. Hij riep: 'Hier is het! Kijk! Dit is het, de ingang!' Yuya hurkte, stak zijn handen in het dorre gras en tilde een soort putdeksel van ongeveer tachtig centimeter doorsnee op.

Toen we naar binnen gluurden zagen we een gat dat loodrecht verticaal naar beneden leidde. De wanden waren van beton, met aan een kant een soort latten in de muur gemetseld die een ladder vormden.

'Hiermee gaan we dus naar binnen.'

'Hè? Dat meen je niet. Wat eng. Dat is toch veel te smal?' Hana scheen met het licht van haar smartphone naar binnen. Het was niet sterk genoeg om de bodem te kunnen zien.

Ik was het helemaal met haar eens. Goed, omdat we ons zo diep in de bergen bevonden was het niet gek dat deze plek iets weg had van een mijn, maar ik had me na het verhaal van Yuya toch een meer solide bouwwerk voorgesteld.

'De ingang ziet er misschien een beetje gammel uit, maar als je daar eenmaal doorheen bent valt het heel erg mee. Binnen is het echt supergroot. Er zijn drie ondergrondse verdiepingen. Ik zweer het, dit komt helemaal goed, zeker voor één nachtje.'

Hana en de anderen hadden duidelijk hun twijfels, en ook ik was er nog niet zo zeker over.

Ryohei was de eerste die actie ondernam. ‘Nou, vooruit dan maar. Ik ga wel een kijkje nemen. Kan ik hier gewoon naar beneden?’

Hij klom langs de ladder naar beneden en zorgde ervoor dat zijn rugzak niet langs de muur schraapte. Yuya keek nog even naar de drie meisjes voordat hij ook naar beneden klom, om Ryohei niet in zijn eentje te laten gaan.

Hana, Sayaka en Mai fluisterden over en weer: ‘Wat zullen we doen?’ ‘Wie eerst?’ Daarna daalden ze een voor een af in het gat. Shotaro en ik vormden de achterhoede.

Na zeven, acht meter bereikten we de bodem. Daarvandaan strekte zich een soort grotachtige gang uit. Het was een behoorlijk ruime gang, je hoefde je niet te bukken om erdoorheen te komen.

De vloer liep enigszins schuin. Met het licht van onze smartphones gingen we voorwaarts. Een eindje verderop lag midden in de gang een gigantisch rotsblok. Het was zo groot dat het met geen mogelijkheid door één iemand te verplaatsen zou zijn. Er zat een dikke ketting omheen, al was onduidelijk wat de functie daarvan was.

‘Wat is dit? Heeft iemand geprobeerd het naar buiten te slepen, maar het uiteindelijk opgegeven of zo?’

‘Wie weet,’ zei Shotaro, alsof hij vermoedde dat er meer achter zat.

Toen we ons langs het grote rotsblok wrongen werd een stalen deur zichtbaar. Vlak voor de metalen deur ging de natuurlijke rotsgrond over in een viezige plankenvloer. Vanaf hier bevonden we ons overduidelijk in een menselijk bouwwerk.

Yuya opende de deur en scheen naar binnen.

‘Wauw. Dit is ongelooflijk,’ zei Ryohei. In zijn stem klonk iets door, maar het was onduidelijk of het bewondering was of een huivering.

Achter de deur volgde een ruime gang. Het plafond was laag. Iets verderop maakte de gang een bocht. Door de echo van het geluid

dat de metalen deur had gemaakt, was duidelijk dat dit gebouw heel groot was.

‘Onvoorstelbaar,’ fluisterde Mai. ‘Maar het stinkt hier wel naar schimmel, hè?’

Er hing inderdaad een bedorven lucht. Het had wat weg van de klamme geur van een bos waar de zon niet doordringt, vermengd met een licht chemische stank.

‘Hoe zit het hier met de verlichting? Er is geen elektriciteit, toch?’

‘Er is geen stroom, maar de vorige keer dat ik hier was zag ik wel een heel groot aggregaat. Dat leek het nog te doen. Maar als het niet meer werkt, moeten we het doen met het licht van onze smartphones. Ik heb een powerbank bij me.’

Ryohei en Yuya liepen door de metalen deur en stapten de donkere gang in.

Iedereen had een eigen lampje, waardoor we net een stoet vuurvliegies leken. Voorzichtig gingen we voorwaarts.

De vloer was gemaakt van oud, goedkoop uitziend kunststof bouw materiaal. Aan weerszijden had de gang allemaal deuren, net als in een hotel.

Voordat de gang naar links boog wees Yuya op een deur aan de linkerkant. Er hing een plaatje op met het nummer 107.

‘Hier staat het aggregaat. Het ziet er niet kapot uit, maar, eh...’

Yuya draaide aan de deurknop en scheen de kamer in.

Dit was blijkbaar de machinekamer. Over de muren liepen talloze zwarte kabels. Die kabels kwamen achter in de kamer bij elkaar en waren verbonden aan het aggregaat. Dat had de omvang van een kleine badkuip, van het type dat ik vroeger tijdens mijn bijbaantje in het ziekenhuis weleens had gezien. Voor de uitlaatgassen liep er een pijp over de muur en door het plafond heen. Het apparaat leek van voor mijn geboorte te dateren, maar de gasflessen met brandstof die erop waren aangesloten zagen er nieuw uit. Aan de cijfers op de meter te zien bleek er nog gas in de flessen te zitten.

Yuya en Ryohei bekeken het aggregaat van alle kanten om uit te

zoeken hoe ze het aan de praat zouden kunnen krijgen. Toen Shōtaro zag dat ze geen idee hadden hoe ze het ding moesten bedienen, deed hij bescheiden zijn mond open: 'Controleer eerst of de slang stevig aan de gasfles vastzit. Daarna moet je waarschijnlijk de ontstekingschakelaar omzetten en aan het startkoord trekken.'

Nadat Yuya precies die handelingen had uitgevoerd, hoorden we de machine ratelen als een brommer. Kort daarop begon het tl-licht aan het plafond van de machinekamer te flikkeren. En voordat we het wisten vulde een blauwwit licht de machinekamer, de gang en voor zover we wisten ook de rest van het ondergrondse gebouw.

'Ha, gelukkig! Zonder licht was dit toch wel lastiger geweest,' zei Ayaka terwijl ze iedereen even aankeek.

Opgelucht verlieten we de kleine machinekamer. Het was wel duidelijk dat dit ondergrondse bouwwerk een aantal mysteries herbergde.

Nu er verlichting was wilden we het gebouw wel gaan verkennen, maar op dit moment won de vermoeidheid het van de nieuwsgierigheid. Yuya leidde ons de gang weer op en deed de deur open van een kamer tegenover de machinekamer, nummer 106.

'Hier is de kantine,' zei hij, 'zullen we even uitrusten?'

Het was een flink ruime kamer, enkele tientallen vierkante meters groot. Er stonden lange tafels met rijen stoelen aan weerszijden. Het was duidelijk een kantine, met plek voor tientallen mensen.

Hana pakte de dichtstbijzijnde stoel. 'Oei, wat vies. Kunnen we hier wel op zitten?'

De stoelen waren van die goedkope dingen die je op scholen ziet. Omdat ze zo lang ondergronds hadden gestaan waren ze begonnen weg te rotten, er stond zwarte schimmel op de rugleuningen.

Nadat ze zitting had afgeklopt ging Hana toch heel voorzichtig zitten. De stoel ging niet kapot.

Bij nadere inspectie bleken ook de tafels van het goedkope type, spaanplaat met een laagje fineer. Ook die waren rot, je zou er zeker niet veilig op kunnen staan.

Achter in de kantine was een gootsteen aangebracht. Toen we de kraan opendraaiden, kwam er met een gorgelend geluid donkerrood water uit. Toen we het een tijdje lieten stromen, kwam er uiteindelijk doorzichtig water uit.

‘Hé, de waterleiding doet het nog,’ fluisterde ik gedachteloos.

Boven de gootsteen was een servieskast ingebouwd. Er stonden grote stapels oude dikke borden en bekers in.

Sayaka zat op haar knieën bij de muur en frunnikte ergens aan. ‘O geweldig, de stopcontacten zijn ook gewoon te gebruiken. Kijk maar.’

Ze had haar telefoonoplader in een stopcontact aan een blootliggend snoer gestoken.

Een tijdje hielden we ons op in de kantine. We strekten ons uit en gaapten af en toe, zonder veel te praten. Alsof we na een lange dag bergbeklimmen in onze berghut waren aangekomen, druk bezig te herstellen van onze vermoeidheid.

Sinds onze ontmoeting gisteren was dit het eerste nostalgische moment dat deed denken aan onze studietijd. Maar toch, op de een of andere manier ademde deze plek een zeer ongeschikte sfeer uit om je nu eens zorgeloos bij uit te rekken.

Na een tijdje tikte Shotaro me op mijn schouder. ‘Shuichi,’ zei hij, ‘zullen we dit bouwwerk eens een beetje verkennen? Het lijkt me een heel boeiende plek.’

Ik was eigenlijk net van plan geweest om iets te gaan eten, maar ook ik voelde de drang om op onderzoek uit te gaan.

Op dat moment mengde Yuya zich in ons gesprek. Hij zag er een beetje ongemakkelijk uit. ‘Zeg, Shotaro, zal ik jullie dan een beetje... de weg wijzen of zo? Toen ik hier de vorige keer was, heb ik natuurlijk al een beetje kunnen rondkijken.’

Zodoende ging Yuya ook mee. We verlieten met z’n drieën de kantine en begonnen onze verkenning van het ondergrondse bouwwerk.

Het lage plafond, de schemerige tl-verlichting, de viezige vloeren en de van goedkoop uitziend bouw materiaal gemaakte muren met daar-

op allerlei leidingen; alles bij elkaar leek dit gebouw nog het meest op een oud vrachtschip. Niet alleen de sfeer, maar ook de grootte en de constructie deden daaraan denken. Het gebouw was gemaakt met staalplaten gelast op een geraamte van verticale en horizontale stalen balken. Het was langwerpig en bestond uit meerdere verdiepingen, gangen met links en rechts kamers, afwisselend een soort opslagruimtes en kamers met simpele stapelbedden gemaakt van stalen buizen. Op elke deur was een kamernummer aangebracht, zoals bij een flatgebouw.

Vanaf de ingang gezien, met de rug naar de metalen deur, had de kamer aan de rechterkant het nummer 101. Aan de linkerkant was kamer nummer 102. Naarmate je verder de gang inging liepen de nummers op, 103, 104 en zo verder. Alle kamers waren genummerd, ongeacht hun functie, zowel de opslagruimtes als de slaapkamers. Bij alle deuren zaten spleten tussen de deur en de muur, het was allemaal erg slordig gebouwd.

Kamer 104, naast de kantine, was een toiletruimte. Net zoals bij veel openbare gebouwen waren er vier wc-hokjes. Er was ook een douche. Maar je moest er niet aan denken de ruimte te gebruiken; er hing een vieze lucht, al was die niet helemaal ondraaglijk. Omdat de wc's lange tijd niet in gebruik waren geweest, waren de uitwerpselen die er nog lagen in vergaande staat van ontbinding.

‘Er is hier vast geen riool, hè?’ vroeg ik. ‘Hoe zou het zitten met de afvoer?’

‘Waarschijnlijk wordt alles eerst opgevangen in een septic tank en dan naar de oppervlakte gepompt. Net als het afwaswater bijvoorbeeld.’ Shotaro beantwoordde mijn vraag terwijl hij in een hurktoilet tuurde.

Tot zover de toiletten; we keerden terug naar de gang.

Na de machinekamer, nummer 107, boog de gang af naar links. In de bocht van de gang was een ijzeren trap die naar de tweede ondergrondse verdieping leidde. Die trap lieten we nog even links liggen en we liepen nog verder de gang in. Na zo'n vijf meter boog de gang

weer naar rechts. Ook in het volgende stuk zaten er aan weerszijden rijen deuren. De eerste was nummer 108, en de verste kamer was nummer 120.

Op de muren was soms het bijna zwarte rotsoppervlak zichtbaar. Dat had dezelfde structuur als de muren van de grot waar we door afgedaald waren bij de ingang. De muren waren vochtig, hier en daar sijpelde er water doorheen.

Het ondergrondse bouwwerk leek vervaardigd door handig gebruik te maken van de natuurlijke holtes in de grond, waar verdiepingen en afscheidingen in waren aangebracht. Dat de gang af en toe vreemde bochten maakte leek het resultaat te zijn van het feit dat men de oorspronkelijke natuurlijke geografische kenmerken had gerespecteerd.

Shotaro toonde zich aan het einde van de gang nogal onder de indruk, alsof hij net een tentoonstelling had bezocht in een museum. 'Maar liefst twintig kamers. Dit hebben ze knap gebouwd. Het mag dan een ontzettend illegaal bouwwerk zijn, het is een flink project geweest, het moet aardig wat geld gekost hebben.'

'En dit is nog niet alles,' zei Yuya. 'Er zijn nog twee ondergrondse verdiepingen.' Yuya ging ons voor en liep door de gang terug naar de trap.

De tweede verdieping was voor het overgrote deel net zo geconstrueerd als de eerste, met lange rijen deuren aan weerszijden van een zigzaggende gang. Hier was geen kantine of andere grote ruimte, maar direct onder de toiletten van de eerste verdieping bevond zich een ruimte met een septic tank. Uiteindelijk zijn er dus toch twintig kamers, van nummer 201 tot en met 220, legde Yuya ons uit.

Zoals verwacht had ook deze gang tl-verlichting. Maar aan de linkerkant van de trap bleef een gedeelte van de kamers met lage kamernummers donker. Er hingen wel lampen, dus misschien was er ergens een leiding kapot. De kamers achter in de gang waren wel verlicht; wellicht zaten die op een andere elektriciteitsgroep.

Nadat we de trap waren afgedaald, maar voordat we begonnen